

DESPRE HAOSUL DIN UNIVERS

STOMFF ANDREI AUREL

DESPRE HAOSUL DIN UNIVERS

De-aş şti să spun tot ce ascund cu grijă
În gândul meu, ca pe-un odor vrăjit,
De-aş şti s-aşez cuvintele maiastre
În versuri lungi, ce nu s-au mai rostit,
Dacă-aş putea să împlutesc din vise
O lume nouă, plină de senin,
Aş fi cel mai puternic dintre oameni,
Şi, asta ştiu, n-ar fi deloc puţin.

De-aş fi o stâncă liberă şi rece,
De-aş fi un nor rătăcitor şi trist,
De nu mi-ar arde-n piept un dor amarnic,
Dacă n-aş şti că n-am să mai exist,
S-ar dărâma în mine timp şi spaţiu
Şi-aş fi un punct din haosul primar.
Nu m-aş speria de drumul fără capăt
Ci de tăcerea fără de hotar.

Dar sunt doar om şi timpul mă apasă
Cu lanţul greu al zilelor trecute,
Şi totuşi, viaţa noastră e frumoasă
Şi drumurile noastre neştiute.
În univers sunt doar un punct minuscul
Dar gândurile mele n-au hotare.
M-a plămădit o mare în crepuscul
Şi zbor mereu spre-o margine de mare.

De haosul din stele nu mi-e teamă,
Mi-e teamă doar de haosul din gând.
Sunt gata să-i plătesc iubirii vamă
Şi visului sunt gata să mă vând,
Când umbra mâinii tale mă alină
Şi când, din ochii tăi, mă-mbăt cu soare.
Eşti universul care mă declină,
Eşti drumul meu spre stări intermediare.

Cât timp nu sunt nici iarbă şi nici vânt,
Te pot iubi cum nu se poate spune.
Tu eşti zeiţa mea şi templul sfânt
Iar eu îţi sunt supusă rugăciune.

Albastre zări mă cheamă spre neant.
În jurul meu îl simt din nou pe Kant.